

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 3)

Không còn nén được, Sơn đứng bật dậy. Tưởng là anh đánh, Bảy vội vã co người lại trên ghế và đưa hai tay ôm lấy ngực. Nhưng Sơn đã thản nhiên đưa tay vợ tập giấy bạc trên bàn, đưa lên nhìn. Anh lạnh lùng:

-Nhiều đây?

Bảy như sống lại. Hắn nói lắp bắp:

-Năm trăm ngàn. Đó là tất cả lưng vốn của vợ chồng tôi. Gọi là để đền ơn chú! Mong chú thông cảm!...

Trong một thoáng, khuôn mặt của Sơn bỗng trở nên thần thờ. Hình như có những hình ảnh u tối đang lướt qua trong anh. Sơn nói khe khẽ như đang tự nói với mình:

-Năm trăm ngàn để đổi lấy hơn một nghìn ngày trong Trại cải tạo. Một nghìn ngày mà lẽ ra chính anh mới là người phải gánh chịu...

Thái độ đó của Sơn làm Bảy lại hoảng hốt. Hắn ngồi mềm nhũn trên ghế và nhìn anh bằng ánh mắt của một kẻ đang sắp phải nghe bản án của mình. Nhưng Sơn không có ý định động chạm tới hắn. Không thèm nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Bảy, anh nói tiếp:

-Nhưng cũng không quá rẻ đâu. Cái số tiền này đã phản ánh đúng thực chất giá trị của các người... Đồ khốn nạn!

Nói xong, Sơn thản nhiên nhét tập giấy bạc vào túi. Anh đi lại góc nhà, nhặt cái túi của mình. Trước khi bước hẳn ra ngoài, anh còn nhìn Bảy bằng ánh mắt khinh bỉ làm cho hắn co rúm lại trên ghế.

Khi Sơn đã ra khỏi cửa, từ trong nhà, vợ Bảy vội vã chạy tới bên

chồng. Thị hỏi bằng giọng tắc nghẹn vì hồi hộp:

- Bao nhiêu?

- Mất năm trăm ngàn - Bảy thần thờ đáp.

Khuôn mặt của người đàn bà ấy bỗng nhăn nhúm lại vì tiếc của:

- Mình rộng tay quá! Cho nó độ hai trăm là cũng được quá rồi! Với cái loại người đã vào tù ra tội thì...

Câu nói ấy chưa dứt, Bảy đã quay ngoắt lại. Hấn găm lên:

- Câm mồm! Khốn nạn!...

Sau tiếng quát điên dại ấy, không khí trong căn nhà bỗng lắng lại như một cái nhà mồ. Ba đứa trẻ - đứa nhỏ nhất chừng độ tám tuổi từ trong buồng chạy ra. Chúng hoảng hốt đứng nép vào nhau. Trên những gương mặt thơ trẻ hiện lên vẻ lo sợ. Sự có mặt của chúng đã trở thành cái có để người đàn bà trút cơn giận dữ của mình. Thị nhảy chồm lên, xia tay vào mặt ba đứa trẻ đang ngơ ngác:

- Nhìn cái mả bà tui bây à? Đồ ngu. Cút!...

4

Ra khỏi nhà Bảy, Sơn ghé vào một quán nhậu đầu tiên mà anh gặp. Anh gọi một chai rượu đế và cứ ngồi lặng lẽ uống như một kẻ khát nước. Khi đã uống cạn, anh lại gọi thêm một chai nữa...

Quán nhậu đang lúc đông người. Xung quanh Sơn, ở các bàn bên là những khuôn mặt đỏ gay và tiếng ồn ào của đám khách nhậu. Họ vừa ăn uống, vừa phả ra những quầng khói thuốc lá dày đặc. Ở trong góc quán còn có một cô gái trạc 27, 30 tuổi cũng đang ngồi một mình. Chỉ qua cung cách và bộ dạng bên ngoài cũng có thể đoán đây là một kẻ lang thang. Giống như một con rắn, cô ả lặng lẽ quan sát những người đang ăn nhậu trong quán và cuối cùng thì ánh mắt của ả chỉ tập trung vào Sơn đang lặng lẽ uống rượu một mình.

Không chú ý đến tất cả những điều xung quanh mình, Sơn vẫn tiếp

tục uống. Nhưng rượu không làm giảm được nỗi cô đơn. Ngược lại, nó pha vào nỗi cô đơn ấy một chất kích thích để khiến nó càng trở nên cồn cào hơn, đen tối hơn...

-“Thật đều giả, thật khôn nạn!” - Ý nghĩ ấy cứ giày vò trong lòng Sơn. Trước mắt anh như đang có một màn sương mù dày đặc... Anh càng uống lại càng thấy bơ vơ trong cái biển sương mênh mông không giới hạn đó cùng với nỗi cô đơn của chính mình.

Bất chợt, trong cái màn sương mờ mịt ấy chợt hiện lên một khuôn mặt đàn bà. Đó là một khuôn mặt của một phụ nữ với cặp lông mày tia mảnh và đôi mắt đong đưa. Khuôn mặt ấy ghé lại sát bên cạnh Sơn, nhõng nhẽo:

-Buồn lắm phải không, anh Hai?

Gắng gượng một cách tuyệt vọng, Sơn đẩy cô gái ra:

-Đi đi. Để cho tôi yên!

Nhưng cô ả không buông tha con mồi của mình một cách dễ dàng. ả sà xuống bên cạnh Sơn và áp bộ ngực vào vai anh, nói giọng nhão nhột:

-Cho em nhậu với! Tội nghiệp... anh Hai xin rồi nè!...

Giọng nói ấy làm cho Sơn cảm thấy buồn nôn. Anh vẫn gắng sức đẩy cô ả ra xa mình nhưng đôi tay anh không tuân theo ý muốn nữa. Còn ả giang hồ thì ôm lấy đầu Sơn, áp vào ngực mình trong khi đôi mắt của ả càng long lanh hơn bao giờ hết. Cuối cùng, không thể chống cự được nữa, Sơn gần như ngã vào lòng ả. Màn sương mù vẫn lớn vồn xung quanh anh bây giờ càng trở nên dày đặc hơn và Sơn không còn nhận thức được những gì đang diễn ra đối với mình nữa...

5

Sáng sớm hôm sau.

Sơn choàng tỉnh dậy và thấy mình đang nằm ở vỉa hè của một khu phố khác. Bên cạnh anh, hai kẻ lang thang cũng đang cuộn tròn và say sưa ngáy một cách vô tư. Sơn vội vã ngồi dậy. Trong thoáng đó, khuôn mặt của

ả giang hồ lại thoáng hiện ra trong anh và Sơn đã nhớ lại tất cả. Anh đưa mắt nhìn quanh. Cái túi xách không còn ở bên cạnh và dĩ nhiên số tiền trong túi áo của anh cũng đã không cánh mà bay.

Những ngón tay lằn mò tuyệt vọng trong các túi buồng thả xuống một cách bất lực. Sơn đưa mắt nhìn lại bộ dạng của mình: Cũng may mà bọn chúng vẫn chưa lột nốt bộ quần áo trên người anh, nếu không anh sẽ không biết làm thế nào để đi lại trong thành phố. Ý nghĩ chua chát ấy làm cho Sơn nhếch mép một cách buồn rầu. Anh nhìn lại nơi trú ngụ bất đắc dĩ của mình trong cái đêm khùng khiếp vừa qua rồi thở dài, chậm chạp bước đi bằng những bước nặng nề trên hè phố đang đông dần người qua lại. Nếu lúc đó có ai hỏi là anh định đi về đâu, chắc chắn là Sơn sẽ không thể trả lời được...

Với những bước chân vô định và đôi mắt trống rỗng vô hồn như thế, Sơn cứ đi lang thang trên hè phố với những bước chân vô định như một kẻ mộng du. Hết ngã tư này đến ngã tư khác, hết đường phố này đến đường phố khác... Không biết anh đã đi như vậy đã được bao lâu. Bỗng nhiên, theo một phản xạ từ trong tiềm thức, Sơn đứng lại và ngậy người nhìn vào cổng của một căn nhà nhỏ - cái cổng ở dưới bóng một cây me bên kia đường. Có một điều gì đó từ trong sâu thẳm của ký ức vụt sống dậy...

Sơn như nhìn thấy có một cô gái trẻ, xinh đẹp trong bộ đồ trắng đang mở cổng đi ra. Đó là Kim Anh, cô gái hồn nhiên và đầy mơ mộng. Kim Anh đang đi ra. Ở ngoài cổng, có một chàng trai đang đứng tựa vào gốc me với nụ cười hiền lành đang đợi cô ta. Chàng trai ấy chính là Sơn nhưng trẻ hơn bây giờ. Anh mặc bộ đồ thun theo kiểu thể thao. Còn ở bên lề đường ngay cạnh đó là chiếc xe hơi Honda - chiếc xe mà sau này đã góp vào nỗi bất hạnh của anh.

Tươi trẻ, hồn nhiên, xinh đẹp, Kim Anh bước ra. Cô cười với Sơn và nói một câu gì đó với vẻ nũng nịu thường thấy ở những người yêu nhau. Chàng trai cũng mỉm cười với cô. Sau đó, họ mở cửa, ngồi vào trong xe. Chiếc xe nổ máy êm ru rồi lao đi, hòa vào dòng người xe đông đúc trên đường phố...

Những hình ảnh đẹp đẽ cam lạng ấy bị cắt đứt. Một chiếc xích lô với

một người trạc tuổi Sơn vừa ghé sát vào anh. Không xuống xe, người ngồi trên xích lô đưa tay vỗ mạnh vào vai Sơn, vui vẻ:

-Sơn hả?

Sơn giật nảy mình. Anh cũng đã nhận ra người quen. Gương mặt thần thờ của anh chợt rạng rỡ hẳn lên:

-Trời ơi! Tuấn! Tuấn hả?

Tuấn cười:

-Trông cậu cứ ngơ ngác như là một kẻ bị... mất cắp ấy!...

Sơn hơi dang tay ra, chua chát:

-Đúng vậy đó. Mình mới bị lừa... Chúng nó lấy hết cả!

Tuấn tròn mắt ngạc nhiên:

-Không thể tin được. Cậu có phải là dân tỉnh lẻ đâu mà phải chịu mất dễ ợt vậy? Mà... lâu nay cậu ở đâu, mình không gặp?

Một nét u ám lướt qua khuôn mặt Sơn. Anh thần thờ nói nhỏ:

-Chuyện dài lắm...

Hiểu rằng người bạn mình đang có những nỗi niềm, Tuấn lấy giọng vui vẻ:

-Nếu không bận thì ngồi lên xe đi... Kiếm chỗ nào lai rai nói chuyện. Lâu lắm tụi mình chưa gặp nhau.

Sau một thoáng lưỡng lự, Sơn ngồi lên xích lô. Trước khi đi, anh ngoái lại:

-Hôm qua mình cũng đã gặp má cậu. Nhưng chưa kịp nói chuyện... Bả dạo này già đi nhiều quá!

Tuấn gạt đầu, trả lời giọng dăm chiêu:

-Đúng vậy. Má mình vất vả lắm. Ở nhà còn hai thằng em vẫn chưa có công ăn việc làm gì cả. Mà lâu lâu thì dễ sanh hư.

-Còn cậu? -Sơn hỏi tiếp - Nghe nói cậu cũng đang làm việc tại một Công ty nào đó kia mà?

Tuấn lắc đầu chán nản:

-Đó là trước kia. Sau khi được phục viên từ quân đội trở về, mình làm việc ở một Công ty kinh doanh. Nhưng sau đó vì không chịu nhập vô cái ê-kíp bắt lương của họ, mình xin về! Nếu cứ ở lại, không khéo lại đi tù oan với chúng nó...

Câu nói ấy động đến nỗi đau của Sơn. Anh ngồi lặng đi. Tuấn không biết mình lỡ lời nên vẫn cứ vô tư nói chuyện...

Họ đã từng là bạn thân của nhau trong suốt một thời thơ ấu. Gia đình Sơn và Tuấn cùng ở một chung cư. Hai bà mẹ của họ đều là những người bán hàng rong, sáng đẩy xe đi, tối khuya mới trở về. Sau này, do sức khỏe và mắt bị kém, bà Năm mở một quầy hàng ngay trước cổng khu chung cư. Cách đây khoảng hơn chục năm, gia đình Tuấn dọn đến một nơi ở mới cách đó hai dãy phố nhưng do quen người, quen khách, hàng ngày bà Năm vẫn đến bán hàng ở khu nhà cũ của mình. Sự thay đổi đó làm cho Sơn và Tuấn ít gặp nhau hơn. Nhất là từ sau khi Tuấn lên đường nhập ngũ, còn Sơn vào học một khóa lái xe thì hầu như họ không có điều kiện gặp lại nữa...

Một lát sau, Tuấn dừng xích lô lại trước một quán nhỏ dưới bóng một cây me trong hẻm nhỏ. Họ vào quán, ngồi đối diện nhau qua một cái bàn nhỏ. Tuấn gọi một đĩa đậu phộng rang, ít khô cá lóc và một chai rượu đế. Ở đây, Sơn kể lại cho bạn nghe về nỗi bất hạnh của mình. Kể xong, anh đắm tay xuống đùi trong một nỗi uất ức đầy tuyệt vọng:

-Thiệt đê tiện! Cậu thấy đấy, mình đã phải trả giá cho cái lòng tốt của mình như vậy. Một cái giá quá đắt!...

Sơn cúi đầu xuống, đắm chìm trong nỗi chua chát. Tuấn khẽ thở dài, lắc đầu nhìn bạn. Anh rót tiếp rượu vào ly của Sơn và khẽ vỗ vai bạn:

-Uống đi! Giờ cậu tính sao?

Sơn lắc đầu:

-Chính tớ cũng chưa biết! Không gia đình, không bạn bè không công việc! Tất cả như đã quay lưng lại với mình. Một con chó cũng còn sướng hơn vì nó có thể ngủ ở bất kỳ một vỉa hè nào!...

Son dốc cả ly rượu vào miệng với vẻ phần uất. Tuấn nhìn bạn bằng ánh mắt đầy thông cảm:

-Đừng có bi quan quá như vậy. Thử xem có cách nào không?

Son thở dài:

-Mọi con đường đã khép lại với mình mất rồi.

Tuấn đặt tay mình lên tay bạn:

-Sông có khúc, người có lúc. Chỉ những thằng hèn mới cúi đầu chịu khuất phục trước hoàn cảnh...

Dừng một lát, anh nói thêm:

-Vớ lại, cuộc sống này cũng không phải là hoàn toàn đen tối như cậu nghĩ. Hãy bình tĩnh lại đi Sơn. Tớ sẽ thử nghĩ cách giúp cậu...

Son nói mà không nhìn Tuấn:

-Không ai có thể giúp mình được nữa rồi, Tuấn à...

Tuấn nhú mày nhìn thẳng vào đôi mắt thần thờ của Sơn:

-Nhưng tại sao?

Son nói mà như đang tự nói với mình:

-Trong con người mình đã có sự thay đổi lạ lắm. Khi vừa mới được ra Trại, càng hy vọng, càng hồ hởi bao nhiêu thì giờ này mình càng cảm thấy đen tối bấy nhiêu. Thiệt là đều giả, thiệt bội bạc! Cuộc sống này đã quay lưng lại với mình rồi...

Tuấn lắc đầu, ngắt lời Sơn:

-Không được nghĩ như vậy. Cậu chỉ toàn thấy những mặt trái. Nhưng thôi, bây giờ không phải là lúc tranh luận. Trước hết là phải kiếm một công việc đã... À, mà cậu có thể làm những việc gì?

Son nói giọng mệt mỏi:

-Lái xe. Mình đã có gần chục năm trong nghề. Còn sửa chữa thì cũng chỉ nhì nhằng thôi.

Tuấn bỗng ồ lên một tiếng:

-Phải rồi! Vậy mà mình không nghĩ ra ngay.

-Chuyện gì vậy? – Son hỏi, giọng thờ ơ.

-Lái xe chớ còn gì nữa! Mình biết một nơi người ta đang cần...

-Nhưng bây giờ ai cho mình cầm lái nữa? - Son ngao ngán.

Tuấn vẫn kiên nhẫn:

-Không. Cứ để tớ nói hết. Tớ biết một nơi cậu có thể làm được. Đó là một tay khá giàu. Hình như hắn chuyên buôn bán trầm. Hắn vừa tậu được một chiếc xe hơi Toyota. Hắn đang cần một người lái. Còn về vấn đề thủ tục, thằng chả thừa sức lo cho cậu.

(Còn tiếp)

Đức Dũng